

Hét ünnepe: **MÁRIA MENNYBEVÉTELE-Nagyboldogasszony**
Mária földi életének befejezése után testével-lelkével együtt fölvetelt nyert a mennybe, föltámadt Fia dicsőségébe. A testével-lelkével együtt kifejezés a teljes üdvösséget hangsúlyozza.

Krisztus is testi valóságban támadt föl, és az örök életbe mindenki csak személyisége szerint juthat. Az ember test és lélek egysége, így a túlvilági üdvösséget nem hordozhatja csupán a „lélek”. **Mária mennybevétele** hittétel, melynek alapja Mária különleges kegyelmi kapcsolata Krisztussal, az üdvösség forrásával. A kinyilatkoztatott tanítás szerint minden hívő valamiképpen benne van Krisztusban, az ő titokzatos testének tagja, s így a fő életében részesül, a fő kiterjeszti rá kegyelmi erejét (Fil 3,20). Mária úgy is szoros kapcsolatban állt Krisztussal, mint anya, de úgy is, mint akit a hit, a kegyelem és a szeretet fűz hozzá. Egészen közel állt hozzá érdemekben is, hiszen élete az ő követése volt. Amellett mentes volt az áteredő büntől és annak következményeit sem hordozta (halál mint büntetés, rosszra való hajlam), ezért benne a kegyelem ereje egészen kifejthette hatását. A kegyelem által mindenki a föltámadt Krisztus életében részesedik, s aki üdvözüli, az már úgy érkezik oda, mint aki a megdicsőült Krisztus testi valóságából is hordoz valamit.

A Szentírás tanúsága szerint az emberek teljes mértékben csak Krisztus megjelenésekor öltöznek be az ő dicsőségébe (Fil 3,21; 1Kor 15,23), s ezt nevezzük föltámadásnak, de annak valamilyen előzménye már van az egyéni üdvösségben. Mária kiváltsága az, hogy Krisztus erejéből egészen beöltözött ebbe a végleges állapotba. A Szentírás adatainak teljes értelme az egyházi hagyományban bontakozott ki. Az a Szentlélek, aki a Szentírást sugallta, vezette az Egyházat annak értelmezésében is. Olyan tanúskodás a hagyományban nincs **Mária mennybevétele**ről, mint Krisztus föltámadásáról. Ellenben megvan az Egyházban az a hagyomány, amely az ő üdvrendi jelentőségét hangsúlyozta. Az Éva-Mária párhuzam azt is jelentette, hogy Máriának különös szerepe van Krisztus mellett, és egészen hozzá tartozik. A Ter 3,15-öt is értelmezték az egyházatyák: az asszony ivadékával együtt tiporja szét a kígyó fejét, vagyis Krisztus győzelmében ő is részesedik. Márpedig a bűn fölötti győzelemben benne van a halál fölötti győzelem is.

A tételt a 10. sz-tól kezdve a teológusok már mint hagyományos igazságot tanították. Írott liturgikus emlékek a 7. sz-tól kezdve tanúskodnak az ünnep meglétéről. A tétel kihirdetése fölmerült már az I. Vatikáni Zsinaton (1869-70), de csak 1950: hirdette ki XII. Pius pápa.

Magyar Katolikus Lexikon

MÉG EGY KIS KARITÁSZ-TÁBOR

Nagyon örültem, amikor meghallottam, hogy idén is lesz Karitásztábor Miskolctapolcán. Lelkesen készülődtem.

Ami a legizgalmasabb volt számomra, az az Avalon-park, a kalandpark és a bobjálya. Csütörtökön a Diósgyőri Papírgyárban voltunk, ahol egy dokumentumfilmmel lettünk gazdagabbak, és a papírmerítést is kipróbálhattuk. Pénteken az Aggteleki-cseppkőbarlangba látogattunk el.

A mindennapi szentmisék során a lelkünk feltöltődött, mindenkitől sok szeretetet kaptam. Sorversenyekben vettünk részt, mely nagyon izgalmas volt. A Jezsuita Gimnázium és Rendház udvaráról gyönyörű kilátás tárult elénk.

Nagyon várom a következő fantasztikus tábort. *Nemes Gábor*

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2017 AUGUSZTUSÁBAN

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeseket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

Egy barátom mesélte: Néhány hónapja történt, hogy felhívott egy volt iskolai osztálytársam. Már olyan régen voltunk együtt horgászni – kezdte mondókáját –, nem volna kedved szombat délután kijönni velem a folyópartra? Olyan szép idő van, és olyan jó veled együtt ott ülni a parton! Meglepődtem. Már régen nem találkoztunk, lehet, hogy osztálytársam egyedül is ki-kiment horgászni, én azonban már azt sem tudom, hogy rendben van-e a felszerelésem. Az ilyen közös horgászások mindig alkalmat adtak arra, hogy valamilyen komoly

beszélgetés alakuljon ki közöttünk. Talán most is van valami, amit szeretne velem megbeszélni. Egészen más elképzelésem volt a szombat délutánról, de úgy éreztem, hogy igent kell mondanom. Szívesen veled megyek, válaszoltam. Szombat délután aztán ott ültünk a folyóparton egymás mellett, csendben dobtuk a vízbe az egyik horgot a másik után. Éreztem, hogy valamit mondani szeretne, de csak a kapásról, meg a vízről, a szép délutánról szóltunk általánosságokat. Mintegy háromóra nem túl sikeres horgászás után azt javasoltam, hogy menjünk fel a parti sörözőbe, igyunk meg egy korsó jó sört. A sörözőben is jó darabig szótlánul ültünk egymás mellett, de továbbra is éreztem, hogy osztálytársam nem a horgászásra, vagy a sörré vágyott, valami kikívánczozik belőle. Még mielőtt elmegyünk – szólalt meg váratlanul –, hadd mondjam: a múlt héten otthagytam. Egyedül maradtam. Döbbenet hallgattam. Megértettem, hogy a feleségéről van szó, akit jól ismerünk, jónak, stabilnak gondoltuk házasságukat. Zavaronban elkezdtem általános igazságokat mondani, idéztem a katekizmusból a házastársak közötti hűségre vonatkozó gondolatokat. Ezek biztosan nem illettek az esetükre, ő is eléggé türelmetlenül hallgatott. Aztán csend lett. A söröző alapját végül ő törte meg: imádkozzál értünk, érte, értem, meg a házasságunkért!

Amikor a fiatalok az oltárnál kimondják egymásra az IGEN-t, vállalják, hogy napjaik együtt telnek be, együtt öregsznek meg, hogy bárhogy is alakuljanak a körülmények, mindhalálig szeretetben hűségesek lesznek egymáshoz. Szilárd elhatározásuk teszi erőssé házassági köteleküket. Aki nem meri vállalni, hogy szeretete örökké fog tartani, az egyetlen napig sem tud igazán szeretni, még ha tudomásul veszi is, hogy a házasság az egész életre szóló kapcsolat. A házaspár naponta újra és újra megújítja az Úr segítségével bízva ezt a hűség-döntést, bármi történjék is velük. A házastárs a párja számára az Úr közelségének jele és eszköze, aki nem hagy bennünket egyedül: „Én veletek vagyok mindennap a világ végéig” (Mt 28,20). (vö. AL 319)

Csak az tudja Isten szemével nézni a másik embert, aki a másik személyi méltóságát feltétel nélkül tiszteletben tartja. Nem azért néz rá tisztelettel és szeretettel, mert viszont-tiszteletet és szeretetet vár, hanem mert felismeri benne az Isten-képmást, az Atya végtelen szeretetének tárgyát. A családban is minden családtag méltó arra, hogy tisztelettel és szeretettel nézzünk rá. Különösen igaz ez az egymás iránti kölcsönös és örök szeretetre elköteleződött házaspár esetében. Azzal, hogy az esküvőn egymásra kölcsönösen kimondták az IGEN-t, egy olyan útra léptek, amelyen haladva sok akadályba ütközhetnek. A házasság szentsége nemcsak arra készíti a házaspárt, hogy bátran induljon el ezen a küzdelmes úton, hanem megnyitja számukra a kegyelem bőséges forrását is. Útjukon saját történetüket valósítják meg, ezért le kell számolniuk az illúziókkal, a valóságból kell kiindulniuk, abból, hogy egyikük sem tökéletes, tehát együtt kell növekedniük. A házastársra vetett állandóan kritikus tekintet – még ha az tréfás formában nyilvánul is meg – jelzi, hogy a felek a házasságot nem türelemmel, megértéssel és nagylelkűséggel végrehajtandó közös tervként fogták fel. Ilyenkor a szeretet helyére lassan de biztosan mindennek a megkérdőjelezése és bírálata, egymás jó és rossz tulajdonságainak számontartása, majd ultimátumok kiadása, versengő és önigazoló vitákba bonyolódás lép. Ilyen körülmények között sem egyéni, sem közös érlelődésre nincs mód. Ahelyett, hogy a házaspár egysége növekedne, mélyül a közöttük húzódo szakadék. (vö. AL 218)

Idézzetek fel rokoni, baráti, vagy ismeretségi körötökből olyan házaspárokat, akiknél gyakori még ünnepi alkalmakkor is a tréfás-gunyoros csipkelődés! Mit tapasztaltok, hogyan hat ez a jelen lévő gyerekekre, a kisebb

és nagyobb közösségre? Lehet-e örömet szerezni bírálattal, vitatkozással?

Újra fel kell fedeznünk az evangélium tanításának gazdagságát a családról és az emberi létezés végső értelméről. Egy család sem tökéletes valóság, és nincs készen egyszer s mindenkorra, fokozatosan kell kibontakoztatnia szeretőképességét. Nem követelhetünk olyan tökéletességet, szándékbeli tisztaságot és koherenciát a személyek közötti kapcsolatoktól, amelyet majd csak az örök hazában találhatunk meg, de nem is mondhatunk kemény ítéletet azok fölött, akik nagyfokú törekenység állapotában élnek. Arra vagyunk hivatva, hogy mindannyian fáradhatatlanul haladjunk a magunknál és családjunknál nagyobb felé, amit elképzelni sem tudunk. Tegyük spontán figyelmességünkkel észrevétlenné a másik gyengeségeit, apróbb-nagyobb hibáit. Virágoztassuk ki a házasságunkban a gyengéd szeretetet, amely képes a társunkban felébreszteni az örömet: szeretnek engem! (vö. AL 325)

Mindannyiunknak törekednünk kell a tökéletességre, noha a földi életben nem érhetjük el. Hogyan tudjátok gyerekeitek rávezetni, hogy a sikertelenség nem ok a küzdelem feladására? Mi teszi lehetővé, hogy azt kívánjuk magunktól, házastársunktól, gyerekeinktől, hogy egy olyan cél felé haladjunk, irányítsuk őket, amit elképzelni sem tudunk?

Hetek múlva – folytatta barátom elbeszélését –, meghívót kaptam volt osztálytársamtól, meghívott a harmincadik házassági évfordulójuk alkalmából mondandó hálaadó szentmisére. A meghívónak nagyon megörültem, de kicsit csodálkoztam a dolgon. Kiderült, hogy a feleségnél már régebben egy súlyos idegrendszeri betegség tünetei jelentek meg. Ez a betegség tíz-tizenöt év alatt fokozatosan felőrli a mozgásszervi és szellemi koordinációt. A feleség ezzel tisztában volt, de a férjének nem beszélt róla, mert meg akarta kímélni mindenféle izgalomtól és aggodalomtól. A gyerekeik kirepülése egyébként is olyan helyzetet teremtett, amelyhez nem tudtak alkalmazkodni. Addig nem értek rá, hogy egymás gondjaival foglalkozzanak, most meg nem találták meg az új körülményeknek megfelelő párbeszédmódot és magatartásformákat. Amikor a betegség tünetei fokozódtak, a feleség úgy döntött, hogy megkíméli férjét, ne kelljen végigszenvednie az ő betegségét, és elköltözött özvegyasszony nővéréhez vidékre. A férjnek azonban nem megkönnyebbülést okozott ez a „kímélet”, hanem mély depresszióba esett. Sokat töprengett azon, hogy felesége miért nem él abban a tudatban, hogy férje szereti, és mindenre kész érte. Lassan ráébredt, hogy ennek ő maga az oka, ezért felesége nem hibáztatható. Ő a hibás mindenért, ő nem tudta szeretetét feleségével éreztetni, szeretetéről ő nem beszélt neki már régóta. Ez a felismerés elsöpörte a depresszióját, elhatározta, hogy visszaszerezi mindkettőjük boldogságát. Elutazott felesége nővéréhez egy nagy csokor virággal, és ünnepélyesen újra megkérte felesége kezét. Így került sor, a harmincadik házassági évforduló megünneplésére. Omnia vincit amor!-fejezte be elbeszélését a barátom.

Hogyan emlékeztek vissza azokra a szándékokra, amelyekkel szívetekben házasságkötés alkalmával az oltár elé álltatok? Mennyiben sikerült ezeket a szándékokat valóra váltani?

Bíró László, az MKPK családreferens püspöke